

BIBLIOTECA DIN NORD

Revista Grupului Școlar "Mihail Sadoveanu" Borca
și a Fundației "Aurel Dumitrașcu"

NUMĂR OMAGIAL

Nr. 8
noiembrie
2000

Din sumar:

- Aurel Dumitrșacu – 10 ANI DE ABSENȚĂ

- PRO ETHICA

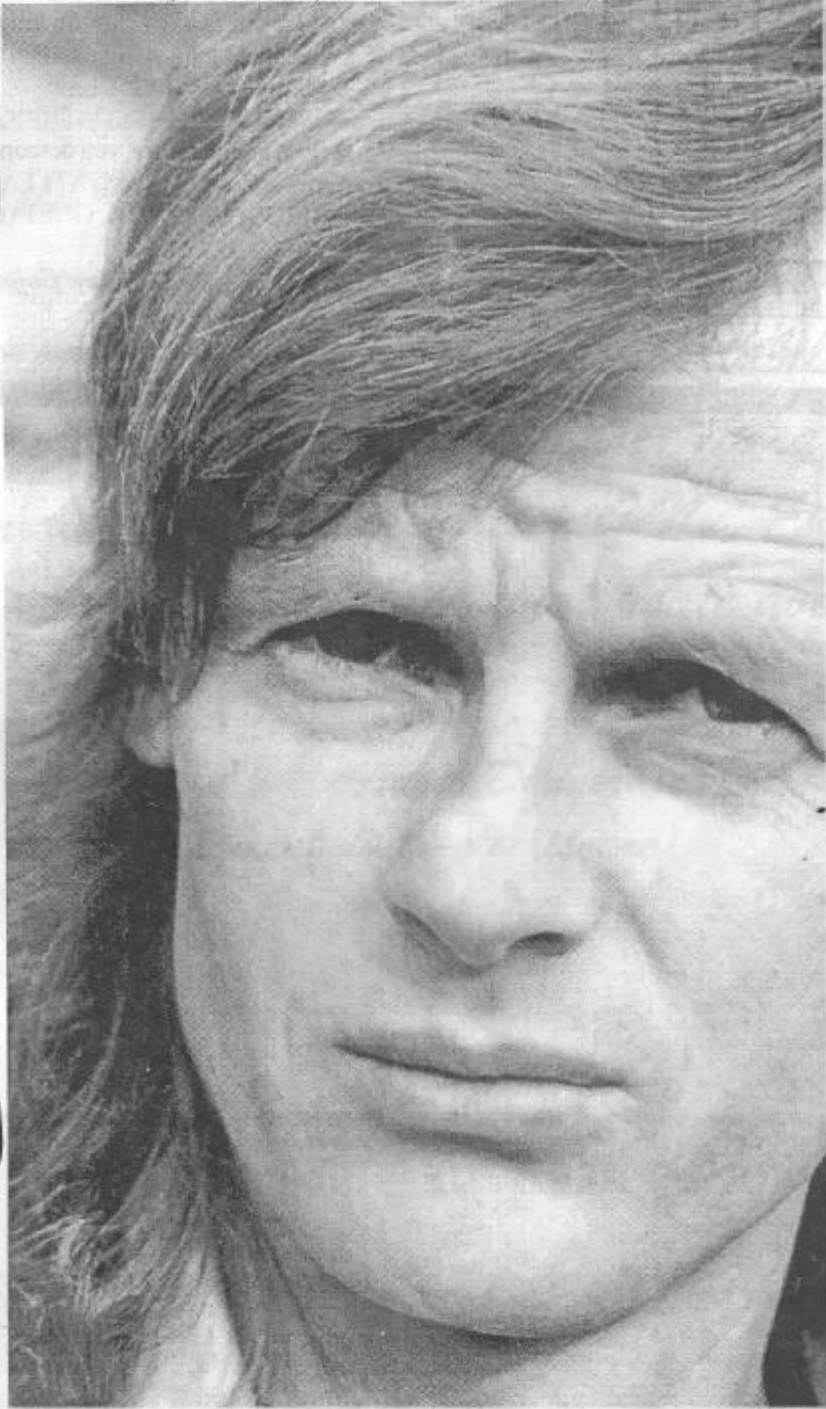
- Oameni de altădată

- Poeți nemțeni

- CENACLU

- Pentru o comună mai bogată

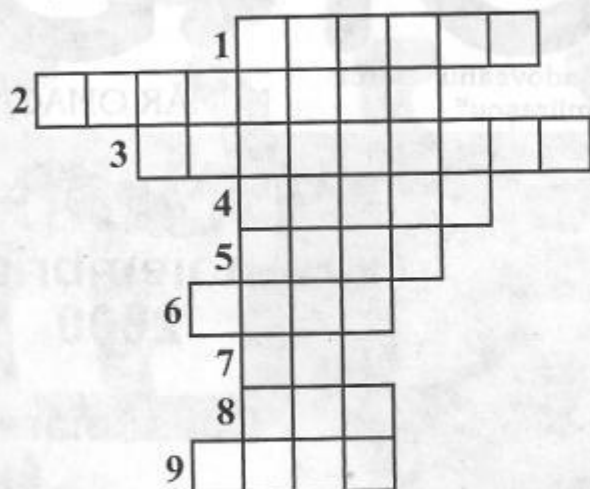
- LIMERICKS

*"În ceea ce mă privește n-a fost greu cu abecedarul. Cel mai greu înveți cuvintele fericite, cele fugite din cărți..."
("În peisaj ca într-o carte")*

RUBRICA INTELIGENȚILOR

❶ Dacă știi fizică și chimie, completează rebusul următor și vei descoperi o noțiune de bază pentru cele două discipline.

Orizontal:

1. Fierul, aluminiul, sulful, carbonul se află în această stare.
2. H_2O este o astfel de substanță.
3. Trecerea din starea solidă direct în stare gazoasă.
4. de agregare.
5. Mărime fundamentală ... trecătoare.
6. Oxigen, hidrogen, azot.
7. Simbolul unui gaz rar din tuburi de iluminat.
8. Recipient lung și îngust.
9. Mărime care se cântărește.

❷ Prin **anagramare**, veți descoperi noțiunile din paranteze. Aerul este o (UAĂSBSTNT) FĂRĂ CULOARE (IOORN-CLĂ), MIROS (IODNRĂ), GUST (DIINSPIĂ).

Mădălina Cojocaru, Cătălina Muraru,
clasele a VII-a A și B,
coordonate de prof. Olga Teodorescu

COLECTIVUL DE REDACȚIE – Biblioteca din Nord nr. 8

Elevi:

Tudor Ilincăi
Claudia Bobeică
Alexandra Nevoie
Dan Alex Bîrcă
Andreea Diana Mujdei
Andreea Petrescu
Ancuța Molnaș
Ecaterina Țupu

Culegere texte: Camelia Geană
Prof. Vasile Ropotică

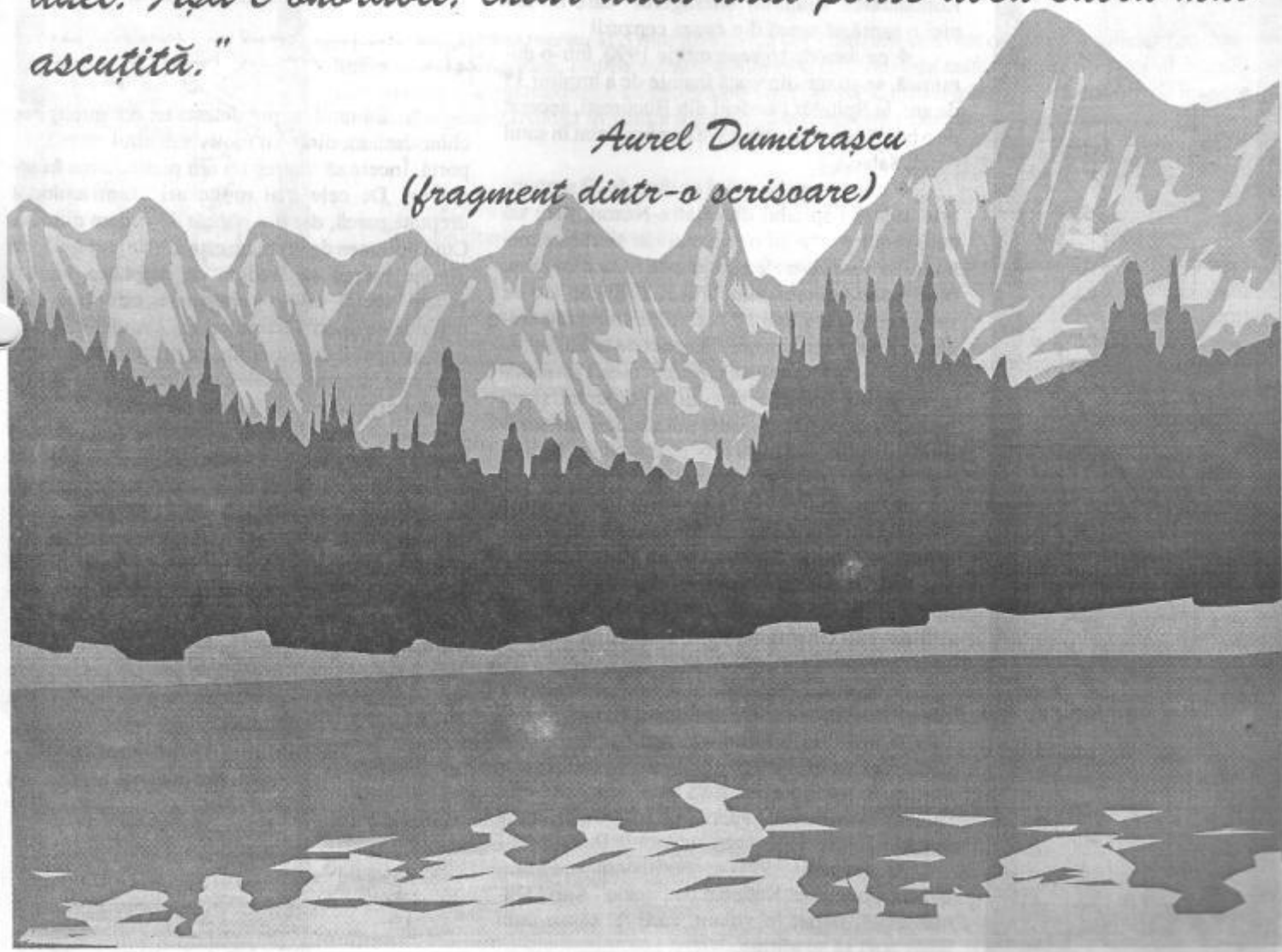
Bibliotecar: Iolanda Lupescu

Manager: profesor Maria LUNGU

PRO ETHICA

"Voi continua să vorbesc mai departe despre caracter cu seninătate și voi continua să le cer prietenilor mei să nu se dezică de el. Faptul că-ți vorbesc deschis într-o scrisoare și răspund tăios câtorva impostori, nu înseamnă că nu am caracter, ci cu siguranță că am. Singurele relații profunde dintre oameni sunt cele care se bazează pe recunoașterea reciprocă a egalității de a-și vorbi deschis, de a-și justifica purtările, excese, prostiile. Eu știu perfect că-s insuportabil adeseori, că logica mea e mai mult decât provocatoare. Ne calcă atâția în picioare, pe nervi. S-o facă și prietenii? Nu. Eu îi provoc la duel. Așa e onorabil, chiar dacă unul poate avea sabia mai ascuțită."

*Aurel Dumitrașcu
(fragment dintr-o scrisoare)*

NOTE BIO-BIBLIOGRAFICE

Aurel Dumitrașcu s-a născut la 21 noiembrie 1955 în satul Sabasa, comuna Borca, județul Neamț, al doilea copil al Mariei și al lui Petru Dumitrașcu.

❖ între anii 1963–1974 urmează cursurile gimnaziale și liceale în Borca

❖ în anul 1976 debutează în revista Tomis, după care publică versuri în toate revistele din țară

❖ între anii 1983–1987 urmează cursurile Facultății de filologie din cadrul Universității "A.I. Cuza" din Iași, secția română-franceză, pe care o încheie cu o excelentă lucrare de diplomă dedicată poeziei a doi poeți dispăruți prematur: Virgil Mazilescu și Daniel Turcea

❖ în anul 1984, debut în volum cu "Furtunile memoriei", la Editura Albatros. Inițial volumul se numea "Tratatul de eretică", însă modificările impuse de editor au schimbat toată structura inițială a cărții

❖ a doua carte "Biblioteca din Nord", apare în anul 1986 la Editura Cartea Românească. Pentru acest volum i se atribuie premiul "Mihai Eminescu" al Asociației Scriitorilor din Iași

❖ în anul 1988 depune la Editura Cartea Românească volumul "Mesagerul" care nu are nici o șansă să apară din cauza cenzurii

❖ pe data de 16 septembrie 1990, într-o duminică, se stinge din viață înainte de a împlini 35 de ani, la Spitalul Fundeni din București, secerat de o boală necruțătoare. Este înmormântat în satul natal, Sabasa

❖ ultima poezie scrisă pe data de 12 septembrie 1990 în spitalul din Piatra-Neamț, pare un auto-requiem: "Alții o duc mai rău și trăiesc mai mult / să vadă soarele cum răsare / Dacă eu / mai bine o duc voi muri timpuriu ...? / Și câți ani cu lama aceasta am umblat / (și) alții citind rău credeau că sînt / sentimental (un poet de la est!) – si / dacă lama care hăcuiește creierul / meu e un sentiment stupid atunci / sînt un sentimental și nu întâmplător pe balcon seara mă gândesc la / scriitorul mishima. Nu avea nimic de ascuns / Pe balcon stau cu o (pasăre) moartă"

❖ în anul 1992 apare postum volumul "Mesagerul", la Editura Canova din Iași; manuscrisul pierdut la Editura Cartea Românească a fost refăcut după un "cuprins" din manuscrisele poetului, de către fratele său, Ion Dumitrașcu și Adrian Alui Gheorghe; îngrijitorii ediției au fost Lucian Vasiliu și Aurel Andrei

❖ în anul 1995 apare al doilea volum cu inedite, "Tratatul de eretică", la Editura Timpul din Iași

❖ în 1991, la Editura Forest books din Anglia apare un consistent grupaj de versuri, în traducere, într-o reprezentativă antologie de poezie românească; în 1997 apare în traducere în limba maghiară, într-o antologie editată la Budapesta

❖ din anul 1994 se desfășoară la Piatra-Neamț Concursul Național de Poezie "Aurel Dumitrașcu", debut în volum, care dă șansa unui tânăr poet să se afirme.

"Podgorii de mături aleargă prin cer. Vom tăcea / amândoi și când va ploua prin iaz vor pluti / părerile noastre de rău"
("Morphème de geste")

- Cite unul intrînd, de la fragedă vîntul
adulmecînd alte versuri

"Eu / care am citit totul eu care am văzut totul / chiar și trupul Ofelicii putrezind lingă trupul lui Mao / atîtea trupuri din care creșteau pînă aici pe pămînt / drepte sfiioase tulpini. Un imperiu. Scriem: un autor e / un om oarecare. Pierdut. Nu te lua după cuvîntul lui / nu te lua după cuvintele mele / Sînt zile cînd mori și tu intrînd agale pe poartă. Știu / numele tău te aștept să ne închidem / stăm goi. Uneori putrezești tu. Uneori putrezesc eu / Aproape nimeni nu știe"
("Cimitirul personal")

ce moare ceea ce demult șogna de feniire?

"De mină cu umbra mea trec. Poate nu sînt eu / poate numai tu ești.
În obscura bibliotecă din nord".
("Biblioteca din Nord")

INIȚIEREA ÎN VIAȚĂ

*De pe emfaza bresei am scos toți poezii
flecă a fost din eu rușine la chemător
am*

"...Eu unul nu pot detesta un om inteligent, chiar dacă el, dintr-un motiv sau altul nu mă suportă. Încerc să înțeleg un om punîndu-mă în locul lui. De cele mai multe ori avem amîndoi dreptate parcă, dar din puncte de vedere diferite. Cum noțiunea de dreptate este atît de ambiguă, ne rămîne mereu să credem că dreptatea într-un sistem social este o chestiune care ține "de depinde ce aperi". Maranon era convins că omul este incapabil de a medita, de profunzime atunci cînd este integrat masei. Ce se întîmplă cu un artist atunci cînd este înfulecat de masă? Cu hipersensibilitatea sa, artistul e poate manifesta absolut haotic în afara mediului său. Ortega y Gasset fără a fi disprețuitor făcea elogiul acestei "minorități alese" pe care o reprezintă artiștii. Eu cred că și el că poporul nu poate exercita decît funcțiile elementare ale vieții, că el nu este în stare nici de știință, nici de artă, ba eu cred că nici simț metafizic nu are. De aceea, iată, nu pot vorbi de artistul-cetățean, mai ales că oricît am spune că arta este pentru oameni, noțiunile artist și cetățean se resping. La noi se proletarizează prea mult și ceea ce nu se poate proletariza..."

(Aurel Dumitrașcu –
Fragment dintr-o scrisoare)

- Am așteptat poezia plină seara în vînt
Și et nu a venit parolul și mîntul... S-a și enclăștat
cîntă-a crescut și mie mîntul. Ea venise așteptînd contop
fîc să fie o mînt de ani dar nici poezia nici eu
nu mai eram să mîntăm

Aurel Dumitrașcu
10 ANI DE ABSENȚĂ

Încă nu ne-am obișnuit cu ideea că Aurel nu o să mai vină acasă. Borca a fost locul în care s-a simțit cel mai bine. Venea să scrie la Borca, pentru că aici avea de partea sa munții, liniștea și pe mama Maria.

Pe ușa camerei sale mult timp a stat lipită pagina din mijloc dintr-un "Paris Match" pe care scria cu litere uriașe "Je suis bien". Îl așteptăm în camera lui, în care nimic nu s-a schimbat. Coraliile de pe televizor, cochiliile în care încă mai auzim vuetul mării, fotografiile cu marea agitată. Păstra toate aceste lucruri cu gândul la Sulina, orașul în care a făcut armata și în care revenea aproape anual. Masa de lucru încă mai păstrează pe ea cărțile ce trebuiesc citite, cărțile din care a tradus, fotografiile cu prietenii, pătrățelele de hârtie bleu de la Raveca, pe care-și însemna gândurile răzlețe. Din nou cărțile, biblioteca, revistele, discurile, chipul său luminos și zâmbitor din acuarela făcută de Marian la Sulina. Toate sunt semne vii de la el. Îl așteptăm. Poate s-a dus înaintea poștaşului, așa cum făcea adesea, nerăbdător să primească scrisorile prietenilor. Poate că ușa se va deschide și el va intra cu brațele pline de scrisori și ne va spune trist: "Adrian nu mi-a scris nici acum". Apoi va spune ceva hazliu la adresa lui Adrian și vom râde în hohote.

Vom asculta muzică și vom vorbi despre poezie. Nu știm dacă vom mai povesti despre optzeciști, despre post-modernism, despre cum au intrat acești poeți în literatura română "cu fală și gălăgie" (Petru Romoșan). Dar cu siguranță el ne va citi fragmente din scrisorile primite, din ce a scris el altora, cuvinte care-l definesc cel mai bine. Aurel Dumitrașcu a fost un epistolar pasionat și desăvârșit și de cele mai multe ori scrisorile lui erau mici pachete cu zeci de pagini.

Iată câteva fragmente privitoare la el, din scrisori primite sau expediate.

"Ar trebui, poate, să-mi văd de scris și de lecturi, să nu fiu supărat. Dar îmi dau seama zi de zi, m-am născut pentru a nu trăi cu ochii închiși.

Joi, 17 dec., 1987, către N. Steinhardt"

"Iubite domnule Aurel Dumitrașcu,

Ce mai faceți? N-am primit de mult nici un semn de la dv. Tăcere absolută în nord.

Sper că nu v-ați supărat pentru mărturisirea că, în ce mă privește, vreau și să citesc și să trăiesc. Ridic ochii de pe carte și... gata, nu mă mai pot consola. De altfel, cum v-am spus, "Biblioteca din Nord", vă dă de gol, singularizându-vă printre poezii tineri, fascinați mai degrabă de aventuri ludice. E tocmai motivul pentru care, de un număr de ani, v-am simțit mereu aproape. Vorba lui Unamuno, solitarii care au instinct special, datorită căruia se recunosc între ei. Cum e toamna la Borca? Pe aici e roșcată ca o vulpe, dar eu mă gândesc la frig. Va veni, va veni. Aștept totuși un semn din sihăstria dv.

Cu statornică prețuire, Octavian Paler

23 oct., 1987, București"

"Vom rămâne mereu la o margine a marilor culturi și vom tot crede că e suficient să avem un suflet larg și plângăcios. Marile minuni ale lumii s-au întemeiat astfel. Sigur, pot suplini destule lecturi cu propriile-mi meditații, cu propriile-mi profunzimi, însă o gândire nesuștinută de imense lecturi este o gândire trufașă în insuficiențele ei. Teatralizările, literaturizările nu pot interesa un poet adevărat.

3 nov., 1987, Borca, către Constanța Buzea"

"21 decembrie 1987

Stimate domnule Dumitrașcu,

Vă răspund cu întârziere la ultima dv. scrisoare, incitantă ca și precedentele la reflecție și la vis din pricini varii, între care oboseli și amărăciuni fiziologice, asemănătoare cu cele despre care îmi relatați... Mă bucur că aveți entuziasmul necesar pentru a vă continua singurătatea, decepția, trembolenta interioară, contur mereu reluat bineînțeles ca orice caznă ce răspunde în mit Sisif - încă unul - al clipelor înălțate pe partea abruptă a textului. Urmăresc poezia tinerei generații, căreia s-ar putea să-i aparținți pragnant (aveți toate atuurile), cu o emoție a implicării. Detașat de ceea ce s-ar putea numi propria-mi generație, aștept în rândurile optzeciștilor distilarea unor sunete mai apropiate, a unor experiențe fraterne. Și nu atât retorica (torețială, lutoasă, ori pur și simplu obraznică) mă atrage, deși o înțeleg foarte bine ca pe o defulare a unei vârste trăite (orice ați spune) mai sănătos decât am trăit-o noi, cât tendința de concentrare, de densitate, de criptare ascetică. Acea asumare a spiritului nu ca deschidere, ci ca închidere. Acea benevol dramatică limitare, care e stigmatul marii arte. În interviul pe care l-am dat "Convorbirilor literare" (apărut în numărul pe noiembrie 1986) v-am citat cu un vers. În preajma schimbării anului vă doresc inspirație și succes în cercul dv. montan și, evident, dincolo de perfid - sublimul lui peisaj.

Gheorghe Grigurcu"

"Vă întrebați și mă întrebați dacă n-ar fi mai bine să ne dăm întâlnire puțin după sau puțin înainte de anul 2000. Întrebarea mă ia pe nepregătite, dar cred că, "prin forța lucrurilor", important este să ne întâlnim acum. În socialism, nu există viitor. Eu îmi păstrez această opinie. Există numai prezent. Acest prezent va marca mereu și ziua de mâine. Cred, deci, că acum se întâmplă să fim vii și numai acum se-ntâmplă să murim. Orice moarte viitoare ar fi... prematură. Cred în literatura de acum, care se scrie acum, și în cea care se va scrie. Memoria acelei literaturi nu poate fi decât acest prezent. Atunci se va scrie "Cel mai amărit dintre pământeni", pur și simplu.

vineri, 18 dec., 1987,
câtre Gheorghe Grigurcu"

Aurel Dumitrașcu
10 ANI DE ABSENȚĂ

AUREL DUMITRAȘCU ȘI PERIOADA "BEATLES"

Privesc cu nostalgie și cu duioșie înspre anii '60, anii copilăriei noastre. Copilăria mea și a lui Aurel.

Aveam foarte mulți prieteni cu care ne petreceam timpul într-o continuă veselie, într-o inconștient și minunat de pură afecțiune. Invențivi, găseam pentru fiecare o poreclă. Nu știu de ce lui Aurel îi spuneam "FLIS".

Pe unii dintre noi viața i-a încercat nemilos, alții au murit, alții ne-au rămas la fel de apropiați, având unii pentru alții un deosebit cult al prieteniei.

Clipe de neuitat și de emoție trăiam când venea caravana cinematografică. Am văzut filme memorabile: "Război și pace", în regia lui Bodnariuc; "Nu-i pace sub mășlini" cu Raf Vallone; "Chipul" în regia lui Ingmar Bergman și multe altele.

Nu pricepeam nimic din mesajul filmului, dar știam să povestim absolut tot ce vedeam. Pe ecran se desfășura o altă lume, la care priveam cu uimire și încântare. Noi trăiam mai mult decât simplu și filmul ne arăta că se poate trăi și altfel.

Aurel avea pasiunea carnetelor, pe care am dobândit-o și eu mai târziu. Nota acolo titlurile filmelor, numele actorilor și ale regizorilor. Această preocupare pentru notare, pentru clarificare și clasificare nu a fost niciodată abandonată, în ultimii ani ai vieții având chiar preferință pentru carnetele maron. De atunci am început să ne facem colecții cu fotografii de actori, furând unul de la altul, certându-ne; dar și împărțind impresii. Îmi erau tare dragi aceste discuții, la care prietenii noștri asistau ca spectatori.

Decupam din reviste toate imaginile ce țineau de teatru și film și le lipeam în albume. Pasiunea noastră era profundă și serioasă; la fel și cultura cinematografică pe care o aveam.

Ne mai plăcea să ascultăm la radio emisiunile muzicale. De televizor nu auzisem.

Era perioada "Beatles" și oricâtă muzică am ascultat după aceea, John Lennon și trupa sa a rămas marea noastră iubire.

Frecventam biblioteca, alt loc miraculos, altă pasiune care ne-a încântat până la obsesie. Peste ani, Aurel m-a făcut invidioasă pe el, pentru că devenise un fel de ajutor al unei profesoare care era atunci bibliotecară.

Îi plăcea să joace fotbal, avea atâta spirit ludic și atâta neliniște, încât devenea supărător pentru cei din jur.

Cu atâtea preocupări (am uitat să amintesc de clasoarele cu timbre, de pasiunea pentru desen și pentru numismatică), Aurel se plictisea la școală.

Avea un fel de spaimă de formele fixe, de disciplină, de rigiditate și de monotonie. Țin minte că școala își făcea planul la abonamente la revista "Cutezătorii", iar el, din spirit de frondă, se abona la "Viața militară".

Pentru că nu se alinia celor cu preocupări comune i se spunea "Aiurel".

Nimic nu mai putem întoarce, opri, înapoia din acei ani, oricât ar cânta John Lennon: "Please, Please, Me!"

Iolanda Lupescu

"Nu-ți poți înfrumuseța Cuvântul cu un trup"

"Sunt un zăpăcit născut de Bibliotecă, un autor de poezii la fel de zăpăcite și dureroase."

Așa l-am cunoscut pe "dascălul" tânăr și generos cu plete blonde care parcă venise la Școala Mădei nu pentru a ne învăța limba română ci pentru a ne lumina cu Cuvântul.

"Nu m-am simțit niciodată profesorul vostru, spunea foarte des, ci prietenul vostru." Întru Frumusețe, pentru Frumusețe.

Nu-ți poți înfrumuseța profunzimea cu un trup. Cu un ochi în plus da. Dar acest ochi nu trebuie numit. Și totuși, îi voi spune convențional POEZIE pentru că toate lucrurile unice și extraordinare ce mi-au umplut copilăria și apoi adolescența au avut nume de poezie.

Și dincolo de neputincioasa existență ce se curmă într-o bună zi, rămâne oceanul de liniște.

Marea tăcere ca o depășire a propriei vieți pământene.

Nu cuvintele multe îl aduc mereu pe poetul cu nume de liniște - Aurel lângă noi; în fiecare zi - ca un veșmânt de mătase tânăr și tandru cu nume de Întâmplare, Generozitate, Luciditate, cu nume de solidaritate întru Bibliotecă unde poezia te așteaptă discret dincolo de drum.

Și pe bună dreptate vei "crește către ea într-o zi cu brațe tari și arzătoare, cu mintea aprigă și lucidă."

Ileana Budăi

Aurel Dumitrașcu
10 ANI DE ABSENȚĂ

...OAMENI DE ALTĂDATĂ...

Învățătorii EUGENIA și CONSTANTIN POPOVICI

Vom continua și în acest număr să vă "vorbim" despre cei care, cu mari eforturi și cu multă pasiune, au contribuit la educarea tinerilor satului.

Prin bunăvoința domnului Vlad Ciolac, nepotul învățătorilor Eugenia și Constantin Popovici, vă putem prezenta câteva date despre aceștia.

Familia Popovici poposește pe meleagurile noastre în anul 1898, în calitate de învățători.

Eugenia Popescu, născută DONAT, în 1881, la Iași, provine dintr-o familie mixtă de emigranți - tatăl, austriac, iar mama italiancă - care s-au stabilit în Iași, în jurul anilor 1865. Eugenia, după ce a terminat școala primară și liceul, se înscrie ca studentă la Facultatea de litere, secția română-franceză, unde frecventează cursurile timp de trei ani. În anul 1898 se căsătorește cu Constantin Popovici, întrerupând și studiile. Pe baza echivalării studiilor făcute cu cele din școala normală este numită învățătoare.

Popovici Constantin s-a născut în 1877, la 28 octombrie, în comuna Lespezi, județul Bacău. Tatăl, Gheoghe Popovici, a fost învățător.

Constantin Popovici a făcut școala primară în comuna Lespezi, după care a absolvit Școala Normală "Vasile Lupu" din Iași, fiind repartizat ca învățător în comuna Borca. Se căsătorește la 23 august 1898 cu Eugenia Donat în comuna Lespezi.

Funcționează amândoi la școala din Borca din 1898 până în 1916, când începe războiul. Constantin Popovici este mobilizat cu grad de sublocotenent în trupele de infanterie și participă la acțiuni militare până la sfârșitul războiului. Ultima bătălie a avut loc la Vaslui, de unde a scăpat ca prin minune. În timpul primului război mondial școala a fost transformată de trupele rusești de ocupație în spital de campanie.

În prima parte a războiului (1916 - vara lui 1917), Eugenia Popovici cu cei 5 copii au locuit în școală, după care au fost evacuați. Cei mai mari băieți, Vlad și Radu Popovici, au fugit pentru a nu fi înrolați în armata rusă.

După evacuare, frontul s-a apropiat mult iar școala a fost incendiată de trupele rusești. Eugenia Popovici și cei 5 copii au fost ajutați de către țărani din Borca, să fugă într-o căruță cu coviltir, pe dru-

mul Sabasei, la Fălticeni, unde au stat la un frate al lui Constantin Popovici, până la sfârșitul războiului.

În toamna anului 1918, Constantin și Eugenia Popovici au revenit la Borca cu copiii și au început reconstruirea școlii; lucrările au durat 2 ani.

În perioada 1918 - 1941 Constantin Popovici este învățător și director al Școlii. Reconstruirea școlii s-a făcut cu ajutorul sătenilor și cu fonduri de la Administrația Domeniilor Coroanei (generalul Baliz). Menționez că Domeniile Coroanei erau proprietatea Statului Român, nu a regelui și acestea fuseseră concesionate numai pentru a asigura un venit suplimentar casei regale.

În perioada 1919-1940 școala avea 3 clase, o cancelarie și locuința învățătorilor, compusă din 3 camere.

Cursurile se țineau astfel:

- clasele I și a II-a: într-o încăpere; învățător, Eugenia Popovici; clasa a III-a: în a doua încăpere; dascăl, domnul Mohoreanu; clasele a IV-a și a V-a: în ultima încăpere; învățător, Constantin Popovici.

După absolvirea cursului primar, copiii cei mai dotați erau îndrumați către liceul din comuna Hangu.

În anul 1941, Eugenia și Constantin Popovici se pensionează și se mută la Piatra-Neamț. La 5 ianuarie 1945 Eugenia Popovici moare în urma unui atac de cord și este îngropată la Caracal, iar Constantin Popovici se reîntoarce după 6-7 luni în comuna Borca ("la el acasă") și va locui în casa familiei Gheorghe Olaru, în Poiana Sabasei. Constantin Popovici moare în vara anului 1956 și este îngropat în cimitirul bisericii, unde sunt aduse și osemintele sotiei, prin grija fiului său, Radu Popovici, și a ginereului său, Daniel Ciolac.

Familia Popovici a avut 8 copii, dintre care mai trăiește doar Mariana (Popovici) Ciolac, în vârstă de 91 de ani.

Pentru merite deosebite în învățământ, Constantin Popovici a fost distins cu Medalia "Spiru Haret".

Mulțumim domnului VLAD CIOLAC, nepotul învățătorilor Popovici, pentru toate materialele trimise.

GHEORGHE HIBOVSKI

Actorul pietrean Gheorghe Hibovski este directorul, scenograful, regizorul și unul dintre cei doi actori ai teatrului pentru copii "Ala-bala". Cunoscut și îndrăgit pentru spectacolele inspirate din basmele lui Ispirescu și Creangă, el a fost invitatul copiilor într-o seară pe care am numit-o "Actorul față în față cu el însuși".

Iată câteva din răspunsurile date copiilor:

R.: — De ce credeți că lumea are nevoie de teatru?

G.H.: — Pentru că teatrul este o formă de comunicare "în direct", de participare sufletească. Ați văzut că în spectacolele mele sala participă până la sfârșitul piesei, copiii devenind actori, dansatori, cântăreți.

R.: — Arta actorului este o joacă, așa cum avem noi impresia?

G.H.: — Un actor trebuie să fie un observator al vieții, disciplinat, mobil, dinamic, neliniștit și contemplativ. Simplitatea pe care ați văzut-o voi în jocul nostru este suma unor eforturi de sclavi. Eu și soția mea, actrița Maria Hibovski, recunoaștem că ne este foarte greu să lucrăm cu copiii. Ei sunt imprevizibili, capabili de cele mai uimitoare reacții.

R.: — Vă ocupați numai de teatru? Sunteți bogați?

G.H.: — Ne ocupăm numai de teatru, alegem noi mijloace de expresie, iar veniturile noastre sunt decente. Supraviețuim. Pasiunea noastră este mai mare decât nevoia de câștig.

R.: — În încheiere, vă rugăm să adresați un cuvânt de încurajare celor care iubim teatrul.

G.H.: — Vreau să vă mulțumesc pentru invitația din această seară și vreau să vă încurajez din toată inima să iubiți cultura autentică, să deveniți voi înșivă creatori de valori spirituale incontestabile; nu avem nimic mai bun și mai frumos de făcut.

D a c ă
alegeți actoria, alegeți singurătatea, pentru că experiențele fundamentale din Teatru sunt individuale.

PRIETENII REVISTEI

DARUL IEPURĂȘULUI

Ajunul Paștelui.

Când m-am trezit, am simțit că Ronț-Ronț nu mai e lângă mine. Crenguța de salcie era neatinsă. I-o puseseam ca să aibă ce ronțai noaptea, căci rosese tocul de la usă și mă certa mama.

L-am căutat pe sub pat, prin toate ungherele: degeaba.

Am deschis ușa și am văzut fumul alb ridicându-se de la plita de pământ de afară. Cu o strângere de inimă, am alergat în șopron și l-am văzut pe Ronț-Ronț atârnat cu gâtul într-un cârlig de fier, jupuit Mort. Blana lui albă pătată de sânge pe margine era întinsă alături, presărată cu sare. Focul ardea, în gaie sfârâia uleiul, în ceaun fierbeau cu spume ceapa, morcovii, cartofii.

Mama tocmai venea din bucătărie cu un cuțit și cu o strachină. Eu am fugit în casă hohotind. Am stat în pat plângând și sughițând ore în șir. Mângâierile mamei, căreia i se făcuse milă de mine, explicațiile tatei, promisiunile frățiorului meu, Cătălin, că își va da șahul lui magnetic în schimbul unui alt iepuraș, m-au făcut, nu știu de ce, să sufăr și mai mult, să plâng și mai tare.

Ronț-Ronț – prietenul meu drag – acum nu mai era viu. Îi spuneam tot ce făceam la școală, seara asculta povești. Am adormit târziu, nemâncată. A doua zi, era Paștele și, în timp ce ceilalți mâncau ciorbă și friptură din carnea lui Ronț, eu priveam la televizor la emisiunea "Kiki, Riki, Miki" unde se organizase un concurs literar: copiii trebuiau să povestească în scris "Ce le-a adus Iepurașul de Paști". Iarăși am izbucnit în plâns. Apoi am luat creionul și am scris pentru prima dată în viață această poveste, în amintirea prietenului meu care nu mai era. N-am trimis-o la concurs, căci nu pentru a obține un premiu o scrisesem. Dar i-am arătat-o tatei, care era scriitor. A citit-o și a clătinat din cap spunând:

— Poate că acesta este "darul" tău de Paști pe care a trebuit să-l primești cu prețul sacrificării iepurașului – darul de a scrie.

Laura Sârbu, clasa a VI-a, sat Letea, județul Tulcea

Din cerul adormit
a căzut
o stea.

Cătălin Sârbu, clasa a IV-a, sat Letea, județul Tulcea

La școală am cunoscut-o pe zâna învățăturii, care mi-a promis că mă va conduce la zeița înțelepciunii ca să-mi arate calea fericirii! **Andreea Mujdei**

Eu iubesc școala, fiindcă, dincolo de bucuria sau de necazul clipei, de școală mi se leagă toate speranțele viitorului și chiar viața. **Oana Bondar**

La școală mă simt bine, la școală mă simt rău, dar mă simt din ce în ce mai bine. **Brăduț Lupescu**

Eu iubesc școala cum o iubesc pe mama, chiar și când mă bate, fiindcă îmi vrea, cu siguranță, numai binele. **Ștefănel Bejan**

Dacă n-aș veni la școală, cred că aș simți că trec prin viață ca printr-o pădure. **Cosmina Lupu**

Ce frumos ar fi la școală, dacă am fi mai puțin mustruluiți, mai puțin încordați, mai puțin îngroziți de notele rele și de negrele perspective ale corigenței și repetenței. **Andrei Fedeleș**

La școală toate ar fi bune și frumoase, utile și promițătoare, dar, din păcate, trebuie să mă scol zilnic prea de dimineață. **Dan Alex. Bărcă**

Școala este obositoare, stresantă și plictisitoare, dar tot la școală am întâlnit frumusețea, am întrezărit inteligența și am trăit veselia. **Ioana Pădureanu**

Zău că-mi place la școală, chiar dacă unele zile sunt reci și întunecate. **Ionela Niță**

Cred că ar trebui să iubesc școala, dar deocamdată iubesc numai recreațiile și ghidușile de pe la lecții. **Eduard Chiper**

După săptămâni și săptămâni de școală, mă săcâie cam tare plictiseala, dar ... după câteva zile mai lejere îmi revin. **Diana Bardeș**

Cu bune și cu rele, cu frumoase și urâte, școala mi-e tare utilă, fiindcă aici învăț aproape totul, învăț ce-i pe lumea asta, învăț să mă port, să fiu cu însumi, să-mi făuresc și să-mi trăiesc viața. **Vasilica Braniște**

Simt că profesorii ne învață numai de bine, gândesc că s-ar cuveni să-i ascultăm și să-i urmăm mai cu luare aminte, cred și sper că totul o să iasă bine. **Constantin Niță**

Tare ar fi bine la școală cu profesorii mai puțin nervoși, cu teme mai puținele, cu note mai mărișoare, dar cu multe, multe excursii și seri dansante. **Alex. Păhăruț**

Cu multe emoții și cu încercări grele, simt totuși că școala este frumoasă și sunt convins că este absolut necesară. **Adrian Lăcătușu**

Școala mi-a pecetluit copilăria, la școală am continuat să învăț ce e bine și ce e rău, ce se cade și ce nu, cum vine azi după ieri, cum va veni mâine după azi. **Elena Gavrilovici**

Venind de la școală ies în lume și poate că îmi voi găsi norocul, căutându-mi-l, făurindu-mi-l... **Mihaela Todirică**

Emoții, emoții și iar emoții, așa trăiesc eu anii de liceu, cu prea multe emoții. **Daniel Topoliceanu**

Prea frumoasa școală se relevă / Cu toți profesorii în grevă / Și lângă mine... c-o elevă! **Petru Niță**

Școala este pentru mine imboldul la meditație, ca să aflu ce pot să fiu și cum să fac să fiu cât mai mult. **Daniel Bortă**

La școală am învățat "să stau în banca mea", dar asta înseamnă mult de tot, înseamnă să fiu eu însămi, să-mi lămuresc simțurile, gândurile și credințele, să lupt, dar nu cu morile de vânt. **Maria Niță**

Pentru mine școala este raza de lumină în întunericul devenirii destinului meu. **Mihal Cojocar**

Deși abia am început liceul, parcă mă grăbesc să-l termin, fiindcă, dincolo de profesorii prea severi și de notele prea mici, sufletul meu visează un strop de bucurie. **Adela Chiruța**

Mititică-mititică, îmi închipuiam că la școală, în mulțimea ghidușilor de vârsta mea, va fi tot o veselie, dar mă cam înșelam... nota dominantă este de severitate, chiar în exces. **Alina Munteanu**

Numai la școală am reușit să deschid ochii mari, atât de mari, încât să văd cu toată ființa mea, până dincolo de linia orizontului. **Anca Vatamanu**

Deși uneori mi se pare stresantă și inutilă, totuși, simt și cred că școala, alături de mama, este farul meu călăuzitor pe talazurile vieții. **Alexandra Nevoie**

Nimic n-ar putea înlocui comoara de emoții pe care le-am trăit la școală. **Mihaela Vatamanu**

BANCA GTĂN DURI din

Mai mult sau mai puțin cumsecade, școala rămâne neîndoielnic îndreptarul cel mai bun al vieții mele. **Florin Lazăr**

Întâi fetiță zburdalnică, apoi adolescentă rebelă, la școală am continuat lupta împotriva conservatorismului părinților și profesorilor! **Vasilica Timofte**

Școala, singular lăcaș de învățătură, este atât de necesară, încât nu credeam că ar putea fi posibilă vreodată o grevă a profesorilor. **Petru Niță**

Fără școală, copilul ar muri copil! **Gh. Norent**

După aproape un an de liceu am depășit deja prima mare încercare, am înțeles cam ce pot și ce vreau, m-am convins că numai prin muncă voi răzbi în viață și că e absolut necesar să prețuiesc timpul. **Andreea Petrescu**

M-am acomodat cu viața de liceu, cu noii colegi și cu noii profesori, totul e O.K., sunt gata să merg până la BAC și mai încolo. Nimeni și nimic nu m-ar putea opri! **Florentina Ioniță**

Eu la liceu mă simt pur și simplu ca acasă, dacă nu cumva mai bine, am reușit să înțeleg și să mă conving reperor că trebuie să-mi fac sistematic datoria, ca să obțin rezultate bune și să mă bucur de adolescentă între colegi și prieteni. **Paula Sofiei**

Pentru sufletul meu acest prim an de liceu a fost o experiență foarte instructivă, mai ales prin câteva incidente care m-au scuturat bineșor și m-au scos cu totul din amorțeală. **Ana-Maria Toma**

După un semestru și ceva de experiență liccană, mă simt bine, bine, bine și efectiv nu cred că așa avea ceva mai bun de făcut. **Sinziana Gavriliuț**

Sunt încă derutată, fiindcă la unele obiecte depășesc cu greu exigențele minimale, dar... sper că voi reuși s-o scot la capăt cu toate. **Ancața Trusescu**

Toate ar fi bune și frumoase la liceu, dacă Matematica, Fizica, Franceza și Istoria n-ar face din mine o biată școlăriță chinuită. **Paula Pantea**

E bine, e frumos și-mi place la școală, deși noii colegi nu sunt totdeauna chiar cumsecade, iar noii profesori pun cam sus stacheta exigenței. **Nicoleta Petchescu**

Recunosc că m-am acomodat greu cu viața de liceu și încă nu cred că i-am convins pe noii mei profesori că merit să promovez. **Marinela Iliescu**

Abia acum, spre sfârșitul primului an de liceu, cred că mi-am intrat în ritm, mi-am normalizat relațiile cu colegii și profesorii, am început să mă bucur din nou și sper să-mi rezolv toate problemele școlare. **Irina Birsanu**

La început mi s-a părut tare greu, dar explozia de bucurie adolescentină a colegilor și bunăvoința protectoare a profesorilor mi-au ridicat moralul iar acum totul e de-a dreptul frumos. **Nina Borolanu**

E perfect! Cu atât de multe colege, care de care mai frumoasă, cum ar putea să fie altfel? **Mihai Boghian**

Acum, după aproape un an, simt că ceva mă leagă puternic de acest liceu, am început să mă cunosc, să-mi cunosc posibilitățile și să mă bucur de adolescență. **Ionela Popescu**

Totul e-n ordine! După un semestru și ceva de experiență în liceu, mă simt mai curajos, mai puternic și... chiar un pic mai deștept!... **Gheorghe Scripcaru**

Eu mă simt o școlăriță fericită, chit că învățătura nu e tocmai pasiunea mea... **Georgeta Bălan**

Pentru mine acest an școlar a fost extraordinar: n-am învățat mare lucru, dar m-am învățat minte, să nu mă mai joc cu învățătura, că așa nu-i de promovată. **Eugenia Ungureanu**

Primul semestru mi s-a părut lung și obositor, mai ales fiindcă am cunoscut o mulțime de oameni noi, colegi și profesori, dar cred că nu m-am maturizat considerabil și că am învățat multe. **Georgeta Olaru**

Pentru mine un semestru și ceva a trecut ca un vis frumos, care mi-a schimbat viața cu darul minunat al colegialității și al prieteniei. Dar, prea multă exigență...! **Cristina Iftimiu**

Acum toată viața mea e la liceul din Borca. Aș fi efectiv fericită cu atâția colegi simpatici, cu atâția prieteni buni și cu profesori cumsecade, dar, din păcate, mă stresează considerabil NAVETA. **Simona Țifui**

POEȚI NEMȚENI

DORIN PLOSCARU

S-a născut la 21 iulie 1959 în comuna Podoleni, județul Neamț. Absolvent al Facultății de Teologie Ortodoxă, Iași. Preot – profesor la Seminarul Teologic Liceal Ortodox, Baia-Mare (1996-1998).

Între 1984 – 1996 a fost, pe rând, preot în parohiile: Fundu-Herța (Dorohoi), Mircești (Iași), Talpa (Neamț).

Actualmente, inspector de specialitate (Patrimoniu) la Inspectoratul pentru Cultură al Județului Neamț.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Autor al volumelor de poezie: "Să mori primăvara" (Ed. Panteon, 1995, Piatra-Neamț); "Sâmbăta lui Lazăr" (Ed. Helicon, 1997, Timișoara); "Flașneta" (Ed. Libra, București, 2000).

Premiul I la Cărțile Anului – autori maramureșeni, Baia-Mare, 1998.

Colaborator la principalele reviste literare din țară.

FLAȘNETA

din izvoarele unde sunt pânze freatice
il văd icnind, asudat, în maieu,
cu un baros

în mâinile musculoase
pe fundul unei gropi bătând o țevă
în cap

de acolo va țâșni în curând apă
din izvoarele de sub pământ
unde sunt pânze freatice. Acolo e tata.
pe mama o văd
cărându-ne în spate la inundațiile

din '71
apele erau tulburi. ne-a suit pe prispă
la mama
Zenovia. acolo unde pe un pat
m-am născut

eu.
apele erau tulburi. măloase.
pline de furie
să-ți intre în casă. după câteva ceasuri
au bătut în retragere.

pișcul roșu stilet înfipt în
inimă stă atârnat ca un pește
la gâtul meu.
dăruit ca leac împotriva alungării
puterilor întunericului.

visam că în ianuarie clămpăneau
cocostârcii

culoare lungi, bobul de muzică se
prelinge pe un nesfârșit coridor.
zumzetul de

ghitară îmi împăienjenește memoria
afectivă
la vârsta aceea da. mă retrăgeam
în păduri
credeam că lumea se sfârșește odată
cu mine.

după-amiezile erau însorite.
luminate de fluxul
unui dublesix, și visam Doamne stoluri
de păsări. visam că în ianuarie
clămpăneau
cocostârcii. ne uitam pe fereastră
totul era o mare de cocori. era duminică
și-o odihniă lină învăluia seminarul.

poți trece ușor în fir de zefir
zgribulind de frică și așteptare
de aici încolo

alte străvezimi vede ochiul
în dimineața aceasta
limpede fericit
altfel se zăresc munții
liniștiți,
falnici în depărtare

s-au scuturat de pe
gene solzii cei grei
și aud ciripit de păsări
acum
și aud lătrat de câini
în haine de lup
de sfântul andrei

nu mă tem de nimic
fericit că sunt liber

fericit
nici moartea nu mă mai
însăimântă
poti trece ușor în fir
de zefir
de aici dincolo
pe o punte de curcubeu.

zgribulind de frică și așteptare
mama mamei mele credea că eu voi fi
fericit
la fel crede acum și mama mea despre
fiul meu
mama mea ne învăța colinde
în camera cu o sobă mică de
teracotă
ne sculam cu roaptea în cap să le
învățăm când afară încă era întuneric
lumina galbenă a lămpii cu petrol
se împrăștia blândă
în casă

mama mea ne învăța colinde
alături aveam o bucătărie cu o
arcadă boltită și o perdea de catifea
stacojie (pe vremea aceea nu știam
nimic
despre stilul doric). icoana Ochiului
Atotvăzător străjuia sus în colțul odăii
ca o cameră ascunsă de luat vederi.
"iadul e acolo. dacă nu sunteți cumiști"
și noi ne turteam nasurile de geam
zgribulind de frică și așteptare
privind în zare la poartă,
pană ce adormeam.

JURNAL AMERICAN (3)

Charlestonul este un oraș mic, dar care încearcă să-și păstreze caracteristicile de acum 100 – 200 de ani, când plantatorii erau la putere. Am vizitat plantația Boone Hill unde s-au făcut filmările pentru "Pe aripile vântului" și am văzut spitalul care s-a redeschis pentru aceleași filmări. Toate filmele care tratează subiecte despre sclavajul negrilor sunt făcute aici.

Casele sunt niște bijuterii, cochete, aranjate, cu grădini de flori, palmieri și magnolii. Pe străzi se mai circulă cu trăsuri.

Înainte de a se bate un cui într-o casă, se merge la Primărie (City Hall) unde se cercetează planurile arhitecturale, apoi se procură totul (cuie, vopsea, scândură) de la "Antichități".

Casele au cerdacuri sprijinite pe coloane, iar tavanele sunt vopsite bleu, considerându-se că această culoare alungă fantomele. Am văzut una din casele celebre din Charleston numită "Tortul miresei", pentru că arată ca un tort. Casa a fost construită pentru fiica celui mai bogat plantator, în perioada 1900 – 1930, cu ocazia nunții. Casa, cu tot ce se află în ea, se păstrează intactă și nu este deschisă publicului, însă, salonul principal este amenajat ca res-

taurant. Ca să iei masa în acest restaurant trebuie să completezi un formular mai ceva ca la Harvard sau Imigration și ești programat peste doi ani. Copiii sub 16 ani nu au acces, iar ținuta este obligatorie de epocă.

Senzația pe care o ai umblând prin oraș este că te afli în trecut și te aștepti ca din orice casă să iasă stăpâna cu crinolină și umbreluță, urmată de o sclavă.

Pe plantațiile de orez te aștepti să vezi copii jucându-se, câini lătrând, negri cântând după o zi de muncă.

Ghidul ne spunea că bucătăriile pe plantații erau mult prea departe de casă, pentru că, fiind foarte cald, se aprindeau repede, iar sclavii, în timp ce serveau masa, trebuiau să fluiere fiind astfel foarte greu să se hrănească.

Pe timpul verii, fiind foarte cald, umezeală, țântari, malarie, doamnele erau trimise în Nord sau în Europa.

Toamna se făcea număratoarea sclavilor morți și se cumpărau alții din târg. Deși sclavagismul a fost inuman, mulți îl regretă. De când s-a abolit, Sudul nu are industrie, iar pe plantații nu are cine munci. (China produce suficient orez). Cei ce trăiesc în Charleston au moștenit mari averi. Alții trăiesc ca vânzători, în domeniul public.

Casele și pământurile sunt foarte ieftine, dar nimeni nu investeste bani în ele, toți migrând în Nord. Iarna, fiind plăcut și cald, cei bogați vin aici în vacanță. Seara, la hotel, ne gândeam la câte locuri interesante sunt peste tot în lume și că ne mai trebuie o viață ca să le vedem.

Otilia ALEXA

O EXCURSIE PE CEAHLĂU

Întovărașiți de câțiva profesori, un grup de elevi s-a hotărât să urce pe muntele Ceahlău, care este unul din cele mai înalte piscuri din zona noastră.

Deasupra Ceahlăului stau clădite două stânci gigantice, numite "Toaca" și "Panaghia".

"Panaghia" se azvârle cu vârful ascuțite în sus, vrând parcă să cuprindă cerul și să întreacă "Toaca", care totuși o depășește impetuos, așezându-se pe vârful muntelui ca o cupolă.

Înnegrite de timp, sfâșiate de furtuni, ascund enigme din adâncul istoriei.

Atrași de frumusețea acestor stânci, ne-am încumetat să urcăm muntele până la ele. Aerul răcoros și parfumat ce se ridică din sânul codrilor ne străbătea adânc în piept. Ochii ne alergau, rătăcind din loc în loc, privind când la figurile bizare ale stâncilor, când la lacul oglindit de soarele fierbinte.

Am urcat aproape trei ore și căldura soarelui începuse a ne acoperi frunțile de sudoare. Primul popas l-am făcut la Cabana "Fântă-

nele", unde, obosiți și infomețați, ne-am împrăștiat pe iarba moale la umbra răcoroasă a copacilor și ne-am potolit foamea.

De aici, am pornit odihniți și cu mai mult zel spre vârful Ceahlăului.

Ajunși în vârful muntelui rățăceam cu privirile spre stâncile care parcă ne rugau să mai stăm cu ele, să nu le lăsăm să se scufunde iar în singurătate.

Cu o umbră de regret coborâm obosiți muntele care era deja învăluit în aerul răcoros al serii. La plecare, munții luaseră o înfățișare posomorâtă. Vălul cel întins de neguri se destrăma în nenumărate pâlcuri, care, mânate de vânt, rățăceau și se încrucișau în văzduh, întocmai unor legiuni ce se pregătesc de luptă.

Ca recunoaștere a măreției muntelui, oamenii au clădit un loc de sfințenie și rugăciuni, acolo fiind mai aproape de Dumnezeu.

Acest lăcaș este cunoscut sub denumirea Schitul de pe Ceahlău sau mănăstirea "Schimbarea la față".

Diana BARDEȘ, a VI-a A

PRIMA MEA ÎNTÂLNIRE CU CENACLUL

Vară caniculară. Aerul devine parcă fluid și curge invers, de la pământ spre cer. Nici umbrele copacilor bătrâni și înalți nu reușesc să facă decât cu puțin mai suportabilă atmosfera.

Terasa pe care ne-am întâlnit zumăie ca un stup. Fiecare din noi – și suntem destui – are ceva de spus sau de comentat. Doar e zi de cenaclu și pentru asta ne-am întâlnit.

Toate creațiile vor trebui să treacă prin sита deasă a criticii.

Unele, cele mai inspirate, vor fi publicate în revista școlii.

Pe cât de mari sunt acum exigențele, cu atât ne vor incita mai mult paginile "Bibliotecii din Nord". Muzica umple atmosfera,

mângâindu-ne în curgere lină, revărsând peste noi mireasma florilor de vers ale unor mari poeți.

Răsar talente noi, cenaclul fiind pentru ele un început de drum.

Frumusețea clipelor trăite coboară în sufletele noastre, înălțându-le. Starea aceasta de spirit ne însoțește la plecare, pe drumul de întoarcere, ca o lumină, mai palidă la început, dar care va crește în timp, devenind tortă călăuzitoare sau ardere de rug pentru cei prea mult gânditori.

Dan Alexandru Bârcă, a VI-a A

Cenaclu

FIORD

Îmi bate inima spre nord
Spre cel mai tainic fiord,
Ca să mă privesc în față
În oglinzile-i de gheață.

Îmi bate inima în noapte,
În misterioase șoapte,
La nord, la nord, tot mai la nord
În cel mai tainic fiord...

Îmi bate inima spre pol,
Visând acolo marele simbol,
O vibrație record
În cel mai tainic fiord...

DEȘERT

Singură, pierdută în deșert,
Ard pe nisip,
Iubitule, vino să te iert,
Vino, că altfel nu-i chip...

Hai, prinde curaj
Să-ți mângâi eu rana
Din tristul miraj
Cu fata morgana...

Vino iară, ca pe vremuri,
Ghiduș neascultător,
Vino, ca să mă cutremur
În potopul meu de dor...

DESCHIDERE

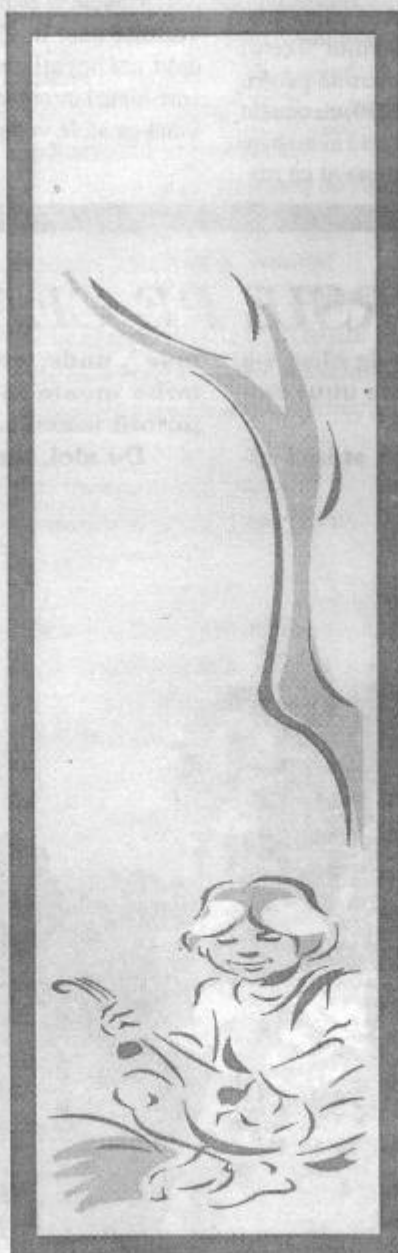
Sunt un biet ciorchine
De doruri și vise
Și-mi caut de mine
Cu ușile închise.

Aș urea aroma strugurilor copti
În miezuri tainice de nopți
Să-mi umple fiecare clipă
Din care viața se-nfiripă,

Să nu mai fiu un biet ciorchine

Vibrații colorate

De doruri și vise
Să nu mai caut de mine
Cu ușile închise...

ISPITA

Zefirul proaspăt mă-nfioară
Cu miros de primăvară,
Cu ciripit de păsărele-ascunse
În freamătul de frunze.

Mă cheamă în luncă,
mă urcă pe deal,
Un dor uitat în ideal,
Mă descântă și mă plâng
Vlăstarele mustind în crâng...

Mă cheamă printre nuiete
Cea mai nebună dintre teie
Să iubesc și să mă-nfurii
Chiar în inima pădurii.

FIERBERE

Simt și-n beznă și-n azur
Că fierbe timpul împrejur
Și mă doare fiindcă trece
Pentru mine gol și rece.

Peste zile lungi de-a rândul
Se-ncălzește-n suflet gândul
Și visez timpul că-mi trece
Iubindu-mă de nota zece...

Dar visu-i numai gândul – dor
Spre al timpului izvor,
E numai în noapte somn,
Făt-Frumos și mare domn.

CĂUTARE

Tot caut și caut
Caut mereu
În sunetul de flaut
Și-n curcubeu...

Tot caut și caut
În sufletul meu
Sunete de flaut,
Culori de curcubeu.

Tot caut și caut,
Caut mereu
În sunete de flaut
Culori de curcubeu...

Nina Boroianu, clasa a X-a C

Cenacul

FACERE

Mă doare jocul de contraste
Cu zile albe și nefaste
Se stinge pălpâind în sfeșnic
Jurământul tău cel veșnic.

Dar în adânc de umilință
Crește buna mea credință
Putemică se duce departe,
departe,
Dincolo de cuvintele deșarte...

Nu mai vreau să sufăr și să plâng,
Disperată sufletul să-mi frâng,
Învâț să tac, să tac, să tac,
Să știu cu mine ce să fac...

DOR DE COPILĂRIE

Jucăriile m-așteaptă
neschimbate
Dar parcă le-am pierdut pe toate,
Nu mai găsesc timp și loc
Să le iubesc și să mă joc...

Nu mai înțeleg tâlcul jucăriilor
Din zâmbetul copiilor,
Mă asaltează teme peste teme,
Mă rod tot felul de probleme...

Mi-e dor de dorul jucăriilor

Jocuri de contraste

Din zâmbetul copiilor,
De zilele senine-n zbor
Când nimicuța nu-mi da zor...

COMPLICAȚIE

Știu să strig și să cer,
Știu să mângâi și să iert,
Știu să frâng și să dreg
Știu să plâng și să-nțeleg.

Da, mi se pare că știu
Să mă duc și să viu
Și de ce și cum și când
Trebuie să stau la rând,

Dar nu știu cum se face că mereu
Nu ies toate cum vreau eu
Și sunt destul de supărată
Că viața e...
ceva mai complicată!...

DE CE

Doamne, în universul tău
De ce-ai făcut Bine și Rău,
De ce-ai făcut răsul și plânsul,
De ce-ai făcut foamea și
prânzul?!

De ce-ai făcut cinstiți și venali,
Mai egali între egali?!
De ce-ai făcut rai și iad,
Să mă înalț și să cad?!

De ce-ai făcut strâmb și drept
Și ignorant și înțelept?!
De ce-ai făcut dragoste și ură
Nebunie și măsură?!

CEASUL

Nu știu cine ești și unde,
Pe ce țărâni, pe ce unde,
Nu știu nici când, nici cum
Ai să-mi ieși odată-n drum,

Dar mă tem și stau și-ascult
Că mă cauți cam demult
Și-n adâncurile firii
Nu știu locul întâlnirii,

Nu știu nici un fel de semne
Într-acolo să ne-ndemne
Să ne poarte-n grabă pasul,
Dar simt că s-apropie ceasul.

EU

O, nu, nu, nu,
Nu ești pe lume numai tu,
Să-mi intri oricând pe ușă
Și să crezi că sunt păpușă!...

Dacă ți-e așa de greu
Să vezi că exist și eu
Și dacă ești așa de sigur,
Plimbă-te, neicuță, singur!...

Eu sunt eu, eu, eu,
Îmi bate inima mereu
Și nu suport, draguță, nu,
Să fiu numai cum vrei tu...

Alexandra Nevoie, clasa a X-a B

EMINESCIANA - 2000

PLUTESC

Eminescu printre stele
Acună gândurile mele
Cele mai frumoase și mai bune
Cum nici nu le pot eu spune...
Pe versurile lui plutesc,
În ele doar mă regăsesc,
Simplă și contradictorie,
Pierdută-ntr-o victorie,
Poetă chinuită într-o rimă,
Prozaică și sublimă!

ÎNCÂNTARE

Cu poezia lui preasfântă
Eminescu parcă-mi cântă
Cântul care mă frământă
Și dorul care mă-nfierbântă,

Dar nu știu minunea cum devine
Și rămân uimită-n loc:
El mă știe atât de bine,
Iar eu nu mă știu deloc...

ALTAR

Eminescu originicând
Mi-e sentiment și gând,
Viața-nțelegă cu-a ei soarte
Până dincolo de moarte,

Frumos și Adevăr mereu
Refugiul sufletului meu,
Poezia dragostei cu har
În biserică - ALTAR.

MISTER

Eminescu e Românul - Geniul
Tronând pe culmea de mileniu,
Geniul nostru între genii
Trăindu-ne peste milenii,

Cu gândul nostru și cu dorul,
Cu luna, teiul și izvorul,
Cu tâlcul înțelept din cronică
Și cu misterul cosmogonic.

VRĂJITOR

Vraja eminesciană
Cu dumnezeescu-i har,

Misterul ei fără prihană
Mă învăluie plener;
Sunt o biată fetișcană
Cu inima pe jar
Și poetul-vrăjitor m-a cunoscut
Înainte să mă fi născut,
mi-a pătruns adâncul, firea,
Mi-a cântat norocul și iubirea.

VEGHE

Eminescu mă veghează îndeaproape,
Zeu de poezie și înțelepciune,
Legănându-mi dragostea pe ape,
Coborându-mi viața în minune...

Dumnezeiețele lui cânturi
Mă-ndeamnă spre omul întreg,
Prin noianul lui de gânduri
Parcă-ncep să mă-nțeleg...

APĂ VIE

Ce mi-i Eminescu mie?
Izvor cu apă vie,
Mireasmă mângâietoare
Sufletul dacă mă doare,
Prospețimea cea peste finjă
Alinându-mi orice suferință...

LEAC

Poezia eminesciană
Nu sunt vrednică să o cuprind
Cu mintea mea puțină,
Dar o simt cu toată ființa,
Îmi umple viața
Și-mi mângâie sufletul,
E lumina sicerei,
Hrana mea spirituală,
Leacul tămăduitor
Iubirile când mă dor.

Claudia Bobeică, a XI-a C

LA FEREASTRĂ

Plecarea ta
mi-a luat libertatea de a ierta ploaia,
care mă speria când eram singură...
În vise, o ucid și cu ochii închiși, repet:
"m-am săturat să așdăsc în ghivecele
din fereastră

silabel"

Lumea să zică ce-o vreal
Curând o voi iubi. Știu asta.
De unde vin corpurile ude /
ce intră pe rând,
în cameră / și se lopesec
de-ndată ce se-așază
pe fotoli?
Dar melcii, de pe lăzile cu mere
putrede,
de unde vin, prietene?

Câteodată, simt nevoia să-mi arunc
inima pe fereastră...

CUVINTE SEMĂNATE ÎN PLOAIE

Voi încerca să nu te mai caut
înainte ca ziua să-și semneze demisia
pe catastiful timpului...
atâta fericire semăn în ploaie
și ploaia mi-o va stinge...
încât nu vreau să mai dansez
printre suspine
nu vreau să-mi spun / că iar vom
inventa cuvinte
și eu nu le voi înțelege...
Tu le vei înrâma,
Le vei agăța de fiecare durere /
de fiecare întristare
de fiecare bucurie...
nu-ți vor mai rămâne să înrâmezi
pentru fiecare oftat,

pentru fiecare sărut...
Le vei lua și pe ale mele
Îmi vei lua și ultimul cuvânt
cu ultimile lacrimi ți-l voi dăru
și-l vei semăna în ploaie...
și ploaia mi-l va stinge...

Magda Nițuc, anul II-A postliceală

DE NOI

De tine, de mine, de noi
și de păcatele iubirii,
de visul clădit
din nisipul desert,
de adevărul minciunii
prezente-n viitor,
de cântecul iubirii,
de noul cascador...

ADEVĂR

Dacă din greșeală
rostim vreun adevăr
ne privim rușinați
în hăul prăpastiei
în realitatea goală a lumii
ca o fecioară bolândă...

CUVINTE

Cuvintele mele curg
și toată te-nconjoară,
se sparg în amurg
când le atingi ușor
și huma ta mă cheamă
mă strigă mereu
să intru fără teamă
în sufletul tău...

SĂRUTURI

Am sărutat timpul

Cenaclu

În care încoată sufletul tău,
am sărutat lacrimile tale tulburi
grele de suferința dorului
și s-au limpezit - cristal
am sărutat huma de lumină
a trupului tău
și am simțit sufletul meu
ca o lipitoare ascunsă
înnotând
în nămolul vieții,
te-am căutat,
te-am găsit,
te-am prins
și mi-a rămas
poezia ta pe buze...

Mihai Tătaru, membru Cenaclu

AUTOPORTRET

Eu sunt Eu
nici a bună, nici a rău,
nici adevăr și nici minciună,
nici a rău și nici a bună,
nici frumos și nici urât,
însă Eu numaidecât...
Eu sunt iubirea,
dragostea întregă,
altceva nu mai caut,
nu mai văd,
nu mai ascult,
nu mai miros
și nu mai pipăi!...
Asta-i nemernica-mi credință,
oricât mi-ați invidia
această ctitorie
cu care s-a îndurat dracul
să mă înzelezeze,
dăruindu-mi
liniștea
finețea
și subtilitatea
nebulniciei sălbatice a iubirii...

clasa a XI-a C

“PRIMIȚI CUVÂNTUL MEU, PRIETENI!”

FUGĂ DE DUMNEZEU

Prima reacție a strămoșilor noștri Adam și Eva, după căderea în păcat, a fost aceea de a se ascunde, de a fugi de la fața lui Dumnezeu. De atunci, oamenii au moștenit această ascundere, această fugă de Dumnezeu, care îmbracă cele mai variate forme. De atunci, oamenii nu încetează a fugi de la fața lui Dumnezeu.

Contemporanii noștri trebuie să înțeleagă că ceea ce îi ține departe de Dumnezeu nu este ceva exterior lor, ci este un reflex al naturii lor umane, după cum un reflex al aceleiași naturi umane este și transferul responsabilității în afara propriei persoane. Întotdeauna altcineva sau altceva este de vină că noi nu suntem aproape de Dumnezeu – de cele mai multe ori Biserica și preoții care nu-și împlinesc cum se cuvine misiunea. De aceea nu încetăm a acuza Biserica și pe slujitorii ei că nu găsesc modul prin care să-i aducă pe oameni la Dumnezeu.

La începutul Epistolei către Romani, Sfântul Apostol Pavel face un cutremurător tablou al stării de decădere a lumii păgâne contemporane lui. El constata că datorită îndepărtării de Dumnezeu, omul a fost celor mai îngrozitoare păcate. Întâmpinând reacția neamurilor, care s-ar fi scuzat, ca și oamenii de acum, că ei nu au cunoscut legea lui Dumnezeu, dată numai iudeilor, Sfântul Apostol Pavel le spune de la început că “sunt fără cuvânt de apărare”, pentru că “ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei, fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor”. Nimeni nu se poate scuza că nu-l cunoaște pe Dumnezeu.

Creația, zidirea întregă dă mărturie despre Dumnezeu, așa încât nimeni nu poate să spună că nu a aflat despre Dumnezeu și de aceea a stat departe, de aceea nu l-a slăvit, nu l-a mulțumit și nu l-a închinat.

Nimeni nu poate arunca vina pe altcineva. Dumnezeu s-a îngrijit să

Se descopere pe Sine, să Se facă tuturor cunoscut. Minimum de cunoștințe stă la îndemâna oricui, și anume, că El este Creatorul întregii făpturi, că Lui îi datorăm acest mira-

col care este viața cu bucuriile ei. Omul va trebui să recunoască în sine existența acestui reflex primar al fugii de la fața lui Dumnezeu.

Recunoscându-l, își va da seama că trebuie să lupte foarte mult împotriva lui pentru a-l birui. Acest reflex se manifestă din ce în ce mai evident odată cu înaintarea în fapte rele. În atitudinea oamenilor față de preotul îmbrăcat în reverendă pe stradă, reflexul este evident. Receptând preotul în reverendă ca pe un semn ce trimite la Dumnezeu, cei mai mulți dintre adulți îl ocolesc, în timp ce copiii vin spre preot.

Nu persoana preotului este cea care provoacă aceste reacții, ci haina sa, care și pentru unii și pentru ceilalți este un semn, un reper al întâlnirii omului cu Dumnezeu. Evitarea preotului, a Bisericii, a Evangheliei și a multor lucruri legate de Biserică sunt dovezi ale fugii de Dumnezeu.

Tudor Ilincăi, clasa a XII-a C

MARAMUREȘUL ÎN DOUĂ ZILE

Într-o dimineață de august am plecat împreună cu coriștii parohiei Borca într-un periplu prin Maramureș. Am văzut lucruri minunate, peisaje deosebite, locuri pline de tradiție, dar și de prost gust (tradiția este în declin?)

Punctul culminant al excursiei a fost Mănăstirea Rohia, un loc retras de lume, dar binecuvântat de Dumnezeu. Cu construcțiile sale zidite pe stânci, ca la Athos, cu arhitectura sa pe verticală, albă și elegantă, Rohia imită pe dinăuntru catacombele de la începutul creștinismului. Ne-am închinat la Icoana Maicii Domnului (făcătoare de minuni), apoi am cântat într-un paraclis în care rezonanța a

fost deosebită. Niciodată “Sfânt, Sfânt Domnul Savaot” parcă nu a sunat mai frumos! Am vizitat biblioteca de care s-a îngrijit monahul Nicolae (scriitorul Nicolae Steinhart), care s-a nevoit aici în ultimii ani ai vieții. Semnele trecerii lui pe la Rohia sunt peste tot: cimitirul și mormântul de la intrarea în mănăstire, biblioteca, muzeul, chilia – mică și umilă – cărțile lui de la pangar.

La plecare am mai privit o dată înapoi. Unde se termină Rohia, începe cerul. Cu alte cuvinte, unde se termină Rohia nu mai începe nimic decât liniștea și sfințenia...

*Anișoara Nevoie,
clasa a XII-a A*

LIMERICKS

LIMERICK este denumirea unei poezii tipic englezești formată din cinci versuri care rimează două câte două. Cel de-al cincilea vers vine ca o concluzie și rimează cu primele două. Acest tip de poezie are un mesaj comic fiind asemănătoare unor anecdote în versuri.

Vă oferim spre exemplificare câteva dintre creațiile elevilor claselor a VI-a și a VIII-a ale școlii noastre.

*There is a white child
Who is very, very wild
Because at him comes up the rain
And it causes him a pain,
Hidden on his face by light.*

Elena Negură, a VI-a A

*There is a young lady of France
Who has a very beautiful glance
And she picks up one flower
That makes her feel the power
Which she used to have once.*

Cosmina Lupu, a VI-a A

*There is a cow in my room
Whose complexion's rather gloom
Because it doesn't eat
And I'd just like her to meet
The bull from my neighbour's living-room.*

Cătălina Vultur, a VI-a A

*There is a child who is white
And he's very, very bright.
But his mother, the rain
Has a big, big pain
Although on her face I can see only light.*

Diana-Andreea Mujdei, a VI-a A

*There was a wolf in my room
And in the night, it howled at moon
And, since every night it did the same
The people asked me without blame:
"What are you hiding in your room:?"*

Alexandra Ciocan, a VIII-a B

*There was a very old woman
Who loved a very old man.
But, one day, she left him
'Cause she didn't like his hat's brim
And she never came back again.*

Ionuț Manoliu, a VIII-a A

*There was an old woman in my house
Who didn't like very much my mouse,
So she wrote to the mouse:
"Don't you come in my house
'Cause I've got from you a big louse!"*

Ionuț Ursu, a VIII-a A

*There was a small flower
And it wanted to have a shower
In the river near Khartoon
But the rain didn't come soon
And it lost a lot of power.*

Ecaterina Țupu, a VIII-a B

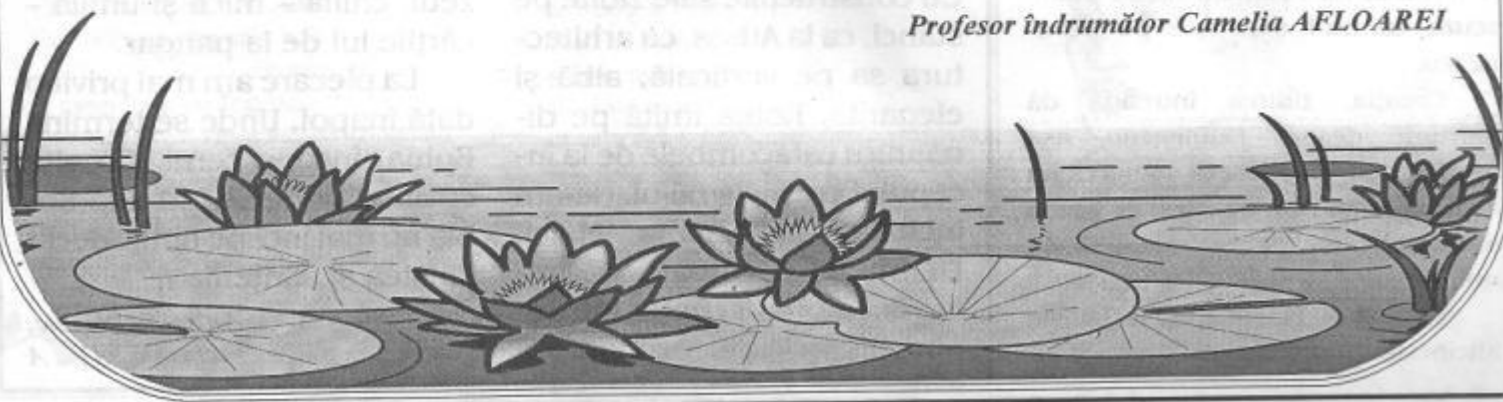
*There was an old woman of China,
Her friends called her "Diana".
She had a monkey, "my child"
Which was, in fact, very wild
And it kept saying "I love banana".*

Raluca Iftime, a VIII-a B

*There was once an old man
Who, while travelling by a train.
Looked out of the window
And he saw a Spanish widow.
So, he decided to go to Spain.*

Cătălina Muraru, a VIII-a B

Profesor îndrumător Camelia AFLOAREI

PENTRU O COMUNĂ BOGATĂ...

UN PRIMAR CU DEMNITATE

Cu această deviză a candidat și a fost ales în funcția de primar domnul **VASILE ALECA**, pe care noi îl știm doar ca profesor și vrem să aflăm ce gânduri are ca prim cetățean al comunei.

1. — Deja v-ați început munca. Vă dorim un mandat cu multe realizări. Ce priorități aveți în acest moment pe agenda dv.?

► Toate problemele actuale ale comunei pot fi trecute la prioritate, dar pe agenda mea de lucru primează:

a) igienizarea, curățenia și dotarea școlilor pentru a putea începe noul an școlar în condiții bune;

b) repararea drumurilor comunale;

c) repararea aducțiunii de apă de pe Pârâul Borca, care deservește școala, ocolul silvic, biserica, primăria și postul de poliție, gospodăriile individuale ale cetățenilor din această zonă, precum și aducțiunea din Pârâul Pânteii.

2. — Comuna noastră se confruntă cu probleme ecologice importante. Cum vă gândiți să le rezolvați, în special cele legate de rumeguș, deșeurile din gospodării, aspectul cenușiu, trist al chioșcurilor și al altor clădiri din centrul civic?

► Problema legată de deșeurile din gospodării, precum și a rumegușului rezultat din preluarea materialului lemnos de către agenții economici care-și desfășoară activitatea pe raza comunei Borca se va rezolva în felul următor: • deșeurile ce provin din gospodăriile individuale vor fi pozitate în gropi ecologice unde se va face și sortarea lor (plastic, textile, hârtie etc.); • rumegușul ar putea fi folosit ca agent termic în centrale termice care pot deservi diferite unități publice și economice. Este o problemă de durată, dar sper să-i găsim rezolvarea.

În această problemă conțez și pe bunul simț al cetățeanului, pe dragostea lui pentru frumos. Foarte mulți locuitori ai comunei, în special tineri, au fost cel puțin o dată în străinătate și au văzut că acolo respectul pentru curățenie și ordine intră în modul de viață al oamenilor în mod firesc pentru că ei sunt educați în acest spirit. De ce nu am fi și noi la fel? Este foarte simplu ca orice gospodar să rezolve problema deșeurilor în propria curte decât să le arunce la întâmplare.

3. — Cum o să vă implicați în rezolvarea problemelor tinerilor, în special în petrecerea timpului liber, crearea locurilor de muncă, eradicarea muncii la negru?

► Tinerii au într-adevăr probleme cu găsirea unor locuri de muncă permanente, care să le garanteze statutul de angajat ce beneficiază de toate drepturile legale. Patronii trebuie să fie conștienți că prosperitatea lor provine și din munca celor angajați, cărora trebuie să le acorde drepturile cuvenite, în primul rând contract și

carnet de muncă. De altfel, organele abilitate de la Direcția de Muncă și Protecție Socială vor controla societățile comerciale sub acest aspect.

Referitor la petrecerea timpului liber, mă gândesc la sport, bineînțeles! Tinerii din comună iubesc mișcarea în aer liber, știu că au nevoie de terenuri de sport, de echipamente sportive. Mă gândesc să an-

trenez mai multe persoane care pot sprijini mișcarea sportivă în Borca.

4. — În rezolvarea problemelor comunei pe cine o să vă bazați, care vor fi principalii dv. colaboratori?

► Colaboratori? Toată populația comunei. Fără acești oameni care au avut încredere în mine și m-au ales nu pot să fac nimic. Sfătuitorii mai apropiați nu-mi pot fi decât consilierii locali care reprezintă interesele tuturor categoriilor de locuitori.

5. — Aveți în vedere un plan de sistematizare a comunei? Intenționați să o introduceți în turismul național și internațional? Ce veți face pentru aceasta?

► Sistematizarea comunei se va face conform planului de urbanism general al comunei pe care Primăria îl are la dispoziție. Comuna are un mare potențial turistic care va trebui valorificat prin dezvoltarea agroturismului. Vom sprijini înființarea unei agenții de turism care să atragă prin programele ei turiști din toate zonele Europei.

Dar, pentru a-i primi cum se cuvine comuna trebuie să capete o înfățișare plăcută, modernă, atât în privința construcțiilor, cât și a ordinii.

6. — Cum apreciați revista școlii noastre, ce sugestii ne puteți da?

► Revista școlii — o revistă serioasă, elaborată de un colectiv de redacție serios și competent; revistă prin intermediul căreia am început să fim din ce în ce mai cunoscuți și totodată apreciați de oamenii pe care i-a interesat Valea muntelui. Îi doresc să apară mai des și încet, încet să își extindă preocupările din domeniul școlar în cel civic, să devină o adevărată gazetă a comunei.

*Interviu realizat de
Alexandra Nevoie, a X-a B*

24 - 26 martie 2000

ECOTURISM - prezent și perspective -

Simpozionul regional "ECOTURISM - prezent și perspective", ediția a V-a, organizat de Asociația Ecoturistică "Polița cu Crini" din Piatra-Neamț a reunit O.N.G.-uri din județul nostru și județele vecine pentru dezbaterile unor aspecte de mediu specifice acestei zone a Moldovei.

În paralel cu susținerea unor referate a avut loc vernisajul expoziției de fotografii și desene pe teme de protecția mediului.

Tinerii participanți și-au verificat propriile cunoștințe despre mediul înconjurător în cadrul concursurilor "Omul și pădurea" și "S.O.S. - Natura".

Din partea Fundației noastre a fost prezentat un referat ce a scos în evidență aspectele de deteriorare a mediului de pe Valea Bistriței. Propunerea făcută în finalul lucrării a stârnit un viu interes din partea organizațiilor prezente. Este vorba de realizarea unei strategii comune, pentru întregul curs mijlociu al Bistriței, de educare ecologică a populației și de promovare a unor activități economice

care să valorifice ecologic potențialul natural al Văii, fără a dăuna mediului.

*Elena Chihai, a XII-a B
Înv. Nicoleta Budăi*

ULTIMA ORĂ 15 - 19 iulie 2000 Sesiunea Națională de comunicări științifice și referate ale elevilor

În tabăra școlară de la Ciric - Iași a avut loc *Sesiunea Națională de comunicări științifice și referate ale elevilor*, ediția a IV-a. Bucurându-se de proverbiala ospitalitate moldovenească, participanții din peste 20 de județe și municipiul București, au avut ocazia să viziteze orașul Iași și împrejurimile, să participe la dezbateri pe teme școlare și de vacanță, precum și la seri distractive de neuitat. Bineînțeles, partea cea mai importantă a programului a constituit-o prezentarea lucrărilor și referatelor pe teme geografice.

Meritul participării școlii noastre la această etapă revine elevilor: Nevoie Alexandra, clasa a IX-a B și Ilinca Tudor, clasa a XI-a C, care au reușit să facă o bună impresie la faza județeană, desfășurată în luna mai a acestui an la Piatra-Neamț. Aici s-au calificat pentru faza națională alături de reprezentanții Liceului "Petru Rareș".

Cele 44 de lucrări participante în tabăra de la Ciric au fost repartizate pe trei secțiuni. La secțiunea "Protecția mediului și impactul antropic" a fost inclusă și lucrarea noastră "S.O.S. - Valea Bistriței", susținută de eleva Elena Ursu, proaspătă absolventă a Grupului Școlar "Mihail Sadoveanu" Borca.

Redând preocuparea tinerilor din Borca pentru calitatea mediului, având un bogat material ilustrativ (hărți, pliante) lucrarea s-a bucurat de aprecierea juriului format din profesori universitari. Ea s-a clasat pe locul III după Liceul "Petru Rareș" din Piatra-Neamț și Grupul Școlar Transporturi Brașov.

Întreaga manifestare a fost o experiență utilă și plăcută pentru toți participanții.

Profesor Camelia AFLOAREI

6 - 7 mai 2000

"Floare de Colț"

Prima ediție a Trofeului "Floare de Colț", acțiune inițiată în colaborare cu Catedra de educație fizică și sport și finanțată de Ministerul Tineretului și Sportului prin D.J.T.S. Neamț.

Programul a cuprins: dezbateri pe probleme de mediu, distribuirea pliantului "Solidari în apărarea naturii", recunoașterea florei montane, o acțiune de igienizare în centrul civic al comunei. Acestea au fost armonios îmbinate cu întreceri sportive: cros, handbal, fotbal, concurs de orientare turistică.

Pentru fiecare probă primii clasificați au primit diplome și premii, precum și Trofeul transmisibil "Floare de Colț".

Cei 120 de participanți de la școlile din Borca, Fărcașa, Poiana Teiului au rămas cu frumoase impresii și cu dorința ca această acțiune să continue și în viitor.

Elena Gavrilovici, a X-a B

SFATUL MEDICULUI SĂRUTUL

Ne sărutăm în semn de afecțiune, dragoste, amicitie sau ipocrizie. Facem acest gest de când ne naștem până când murim, fără să ne întrebăm: de unde vine obiceiul. S-a născut odată cu lumea sau a fost inventat? Este sau nu benefic pentru sănătatea noastră? La aceste întrebări încercăm aici un răspuns. Sărutul pune în mișcare 29 de mușchi, ceea ce întârzie apariția ridurilor. Dar acesta nu este singurul avantaj pentru cei care se sărută. Dacă medicii care au studiat efectele sărutului nu greșesc, ar însemna că sărutul liniștește, ferește de stres și adaugă un plus de optimism și încredere în viață. Cei care sărută des sunt mai puțin expuși bolilor de stomac și de nervi. Cel puțin așa zice oamenii de știință. Și tot ei zic că sărutul se face vinovat de transmiterea multor boli contagioase: viroze respiratorii, rujeolă, tuberculoză și chiar SIDA. Vedeți dar ce riscați sărutându-vă cu persoane puțin cunoscute, la întâmplare!? Urmările sărutului nu înseamnă neapărat căsătorie fericită, ci mai adesea, dureri de cap, răceri și boală.

Cronicile spun că a fost inventat de egipteni, cu o mie de ani înaintea erei noastre. Platon spunea că "înseamnă contopirea sufletelor". În timpul inchizitiei, călugării nu uitau să se înfrupte din săruturile vrăjitoarelor, în-

ainte de a le trimite pe rug. La curtea Mariei de Medicis, tinerele nobile erau instruite în arta sărutului, la fel ca în cea a dansului sau a muzicii. Indiferent de origine, ocupă în viața noastră un loc atât de important încât producătorii de filme s-au gândit să-l comercializeze și prima peliculă în care doi tineri s-au sărutat s-a numit "Sărutul" și s-a bucurat de un deosebit succes la premieră în America anulului 1894. Protestat la început în numele moralității, tandru sau brutal, ieftin sau de calitate, reprezentant al pozeului dramatic sau al happyend-ului, sărutul s-a strecurat insidios în film devenind indispensabil. Ce haz ar fi avut Greta Garbo, alături de John Gilbert, fără sărutul ei divin? Filmul "Pe aripile vântului" - fără sărutul pasional al lui Clark Gable și Vivien Leigh? Sau Mastroiani fără sărutul lui languros, senzual? Dacă pentru multe actrițe sărutul a însemnat "a pain in the nape" ("o durere în ceafă"), pentru Liz Taylor și Richard Burton sau Simone Signoret și Yves Montand a însemnat căsătorii fericite... Dar fiecare se naște și moare singur. Fiecare sărut e ca o seringă: de unică folosință; vă poate aduce sănătate sau neccaz. Atenție cu cine vă sărutați! Și nu uitați să vă spălați pe dinți. Și înainte și după! Și chiar în loc de!...

Dr. Măseluță Buză-Ruptă

ÎNDURARE

LA ULTIMA ORĂ DE LIMBA ROMÂNĂ
DIN CLASA A IX-A

Se încheie situația școlară pe semestru și pe anul școlar. Un elev îl roagă insistent pe domnul profesor să-l mai "asculte" pentru o notă, fiindcă și-ar putea mări media... Profesorul acceptă, în principiu.

— Bișe! Dacă știi două versuri din drama istorică "Răzvan și Vidra", dorința ta se va împlini!

Elevul de bună seamă că nu știa, dar... el continuă cursa, deschide dicționar și operativ manualul și citește inocent primele două versuri din respectiva piesă, întâmplător următoarele:

"Miluiește-mă, jupâne, Dumnezeu va da înzecit

Unuia care se îndură de un biet nenorocit..."

Și, în răsul general al clasei, profesorul l-a "miluit" pe colegul nostru, iar acum probabil că așteaptă promisa recompensă divină, că la alta, oricum, s-ar gândi cam de pomană.

PREZENȚA

La o oră de religie, preotul profesor o întreabă pe o colegă care era dintr-o comună vecină:

— De câte ori ai fost în acest semestru la biserică?

— Nu știu, n-am de unde să știu, că popa nostru nu face prezență!

— Logic, părinte! Căile Domnului sunt ascunse!... (comentează un mucalit pe fază)

Acum că-i democrație și libertate, nu pricep cum de mai există specimene șterse și liposite de personalitate, încorsetate de bună voce și nesilite de nimeni în gulerașe pe gât, manșete, dungă la pantaloni și sacou. Să-i rădă și curcile, zău așa! Eu una n-am să fac prostia să cad în păcatul lor! Vă sfătuiesc și pe voi. Mai bine la polul opus, credeți-mă. C-un pic de imaginație și tupeu ici ochii și rupi gura târgului. Ajungi tip-top.

Dacă ești în bani e roză. Poți să optezi pentru stilul sorcovă! Intri în primul boutique și-alegi tot ce-i mai trăsnet și ochios ca material, imprimeu și croială. Nu respecti nici un canon, nici o regulă. Blugi cu mătase, lurex cu piele, carouri, buline, ștrasuri, paiete, fanfrelușuri. Oriunde, oricând, oricum. De ești sobru sau melodramatic, alege negrul. Stilul "de la ajutoare". Neapărat bluzat și larg, din cap până-n picioare. Să șteargă orice urmă de sex din tine. Stilul neutru sau ambigenul. De ești fată, rade-te-n cap sau tunde-te bros. De ești băiat lasă-ți plete ori codiță. Și neapărat măcar un cercel de argint în urechea stângă. Pentru distincție și rafinament, unghia degetului mic lungă și

curbată ca o gheară. Mers ondulat, de bocanci cazoni de instrucție. Sau legănat de fiară. Privire fixă, polară. Vocea maladiiv-modulată la ore las-o să răsună ca-n codru în pauze, nu te sinchisi de sensibilitățile psihoacustice ale anacronicilor mai slabi de inger din jur. Vei avea reputație de dur.

SĂ FIM LA MODĂ!

Cei cu gusturi exotice pot opta pentru stilul safari: tricou leopardi, jachete tigresse, colanți pantera neagră pentru specimenele feline. Pentru vânători, echipamente cazone tip M.A.N., K.G.B. sau F.B.I. Bocanci înalți cu bombeu rotund, nelipsitul rucac și șapcă Marlboro sau Kent cu cozorocul la spate.

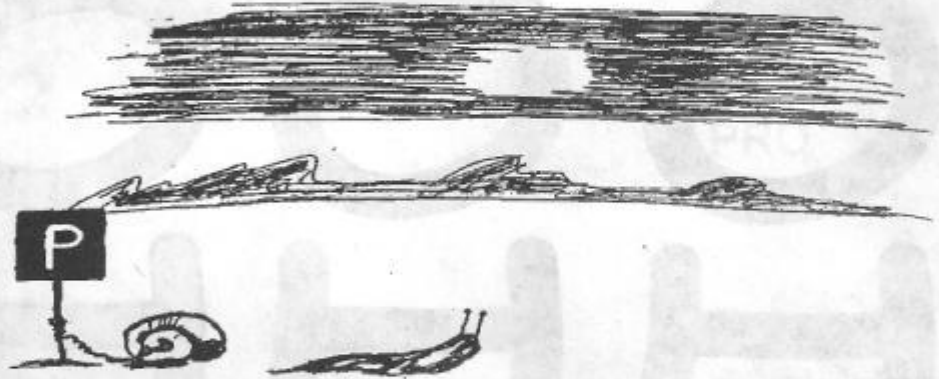
Mai rău e când babacii trăiesc din leafă, nu ai sponsor personal și trebuie să te mulțumești doar cu alocația mică de la buget. Ai

băgat-o pe mănecă! De mai ai și neșansa să fi crescut peste iarnă ori te-a pus lăcomelul să te nărăvești la pâine goală în pauze ori în drumul spre casă. e-albastră rău! N-ai decât o singură alternativă: lada cu vechituri și resemnarea disprețuitoare afișată ostentativ. Nihilismul total, ridicatul din umeri, mestecatul de chewing-gum sau scuipatul de serhinte (fie și imaginare) pot sublinia atitudinea-ți demnă, de miștocar de gașcă.

Ți-au rămas blugii mici? No problem. Scurtează-i mai tare. Sunt roși în genunchi și ferfenițiți? Așijderea! Rupe-i și destramă-i bine. Franjurile-s sexy. N-ai decât două tricouri? O.K. Pune-le unul peste altul și-mbracă deasupra cămașa în pătrățel rămasă de la bunicul de pe când luca la C.A.P. Suprapunerile inegale de tricouri, cămăși și veste sunt de efect incontestabil.

O cruculiță, câteva zdrăngănele sau cheia pe șnur la gât completează în chip fericit ținute și sunt accesorii sine qua non putem intra în Europa și alinia la standardele civilizației moderne. Dixi!

Ina-Maria Nicole

BIBLIOTHECA

BIBLIOTHECA

BIBLIOTHECA

BIBLIOTHECA